

پانویوم - شماره شش

نشانه‌های راه پیش‌گویانه در دانیال ۱۱: فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی، قانون روز یکشنبه و ظهور رم مدرن

Jeff Pippenger

2025-03-09

با فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی در سال ۱۹۸۹، آیهٔ چهل باب یازدهم دانیال تحقق یافت. آیهٔ چهل‌ویک قانون یکشنبه در ایالات متحده است، همان‌گونه که آیهٔ شانزده نیز چنین است. از ۱۹۸۹ تا قانون یکشنبه در ایالات متحده، آیهٔ چهل تهی است. فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی در سال ۱۹۸۹ همچنین در آیهٔ ده باب یازدهم دانیال شناسایی شد؛ آیه‌ای که در ابتدا توسط آنتیوخوس کبیر تحقق یافته بود.

آنتیوخوس سوم کبیر سلوکی، «پادشاه شمال»، از ۲۲۳ تا ۱۸۷ پیش از میلاد حکومت کرد و پس از جنگ سوم سوری (۲۴۶-۲۴۱ پ.م.) در پی بازپس‌گیری سرزمین‌هایی بود که به بطلمیوسیان («پادشاه جنوب») از دست رفته بود. کارزار او در جنگ چهارم سوری (۲۱۹-۲۱۷ پ.م.) با هدف بازپس‌گیری قول‌سوریه، فینیقیه و فلسطین بود. در ۲۱۹ پ.م. آنتیوخوس به سوی جنوب حرکت کرد و با تصرف سلوکیه در پیریا، صور و پتولماییس (عگا)، پایگاه‌های ساحلی را بازپس گرفت. در ۲۱۸ پ.م. بیشتر پیشروی کرد، فیلادلفیا (عمان) را گرفت و به سوی مرز مصر پیش راند، با هدف بازپس‌گیری سرزمین‌های از دست‌رفته سلوکی تا غزه. آنتیوخوس در ۲۱۸ پ.م. پیشروی خود را متوقف کرد، دستاوردها را تحکیم بخشید و برای یورش سرنوشت‌ساز آماده شد. بطلمیوس چهارم فیلوپاتور، پادشاه بطلمیوسی، ارتشی برای مقابله با او گرد آورد که با نیروهای مصری تقویت شده بود. آیهٔ ده باب یازدهم دانیال این حرکت آنتیوخوس را بیان می‌کند و بدین‌سان فروپاشی اتحاد شوروی در ۱۹۸۹ را از پیش نمایان می‌سازد و نمونه‌ای برای آیهٔ چهل به دست می‌دهد.

اما پسرانش برانگیخته خواهند شد و انبوه لشکرهای عظیم را گرد خواهند آورد؛ و یکی یقیناً خواهد آمد و طغیان خواهد کرد و عبور خواهد کرد؛ سپس بازخواهد گشت و برانگیخته خواهد شد، حتی تا دژ او. دانیال ۱۱:۱۰.

وقتی پادشاه شمال در آیهٔ چهل «طغیان می‌کند و می‌گذرد»، این با پادشاه شمال آیهٔ ده که «طغیان کرده و عبور می‌کند» مطابقت دارد. در هر دو آیه، همان واژه‌های یکسان عبری به کار رفته‌اند که صرفاً کمی متفاوت ترجمه شده‌اند. این همان تعبیر است که در اشعیا ۸:۸ یافت می‌شود.

و او از یهودا خواهد گذشت؛ طغیان کرده و عبور خواهد کرد، تا به گردن خواهد رسید؛ و گستردن بال‌هایش پهنای سرزمین تو را پر خواهد کرد، ای عمانوئیل. اشعیا ۸:۸

هر یک از سه آیه، شکست یک پادشاه جنوبی به دست یک پادشاه شمالی را نشان می‌دهد. آنتیوخوس، پادشاه شمال، بر بطلمیوس، پادشاه جنوب، چیره می‌شود؛ همان‌گونه که سنحاریب بر یهودا، پادشاه جنوب، چیره شد و همان‌گونه که پادشاه شمال در آیهٔ چهل، اتحاد جماهیر شوروی را در سال ۱۹۸۹ از میان برد. سه آیه، همراه با سه تحقق تاریخی آن آیات، «زمان پایان» را در سال ۱۹۸۹ مشخص می‌کنند. بنابراین، آیهٔ ده سال ۱۹۸۹ است و آیهٔ شانزده قانون یکشنبه در ایالات متحده است، همان‌گونه که آیهٔ چهل‌ویک نیز چنین است.

آیات یازده تا پانزده بخشی از کتاب مقدس است که تحقق تاریخی آن، نشانه‌های راه نبوی مشخصی را در تاریخ پنهان آیهٔ چهل مشخص می‌کند. پیش از قانون یکشنبه در ایالات متحده، اما پس از ۱۹۸۹،

نبرد رافیا و پیامدهای آن در آیات یازده و دوازده آمده است و نبرد پانیوم در آیات سیزده تا پانزده آمده است.

قانون یکشنبه زمان مقرر است؛ زیرا در همان جا زخم مهلک پاپیت التیام می‌یابد و پاپ به تخت فرمانروایی بر زمین بازمی‌گردد. نمونه و نماد آن، جلوس پاپیت در سال ۵۳۸ و نیز جلوس روم بت‌پرست در نبرد آکتیوم بود. هنگامی که به‌طور نیوی بر تخت نشانده شد، روم بت‌پرست به مدت ۳۶۰ سال با اقتدار مطلق حکم راند. پس از آن که پاپیت در سال ۵۳۸ بر تخت نشست، به مدت هزار و دو بیست و شصت سال با اقتدار مطلق حکم راند. و چون زخم مهلک در قانون یکشنبه التیام یابد، پاپیت به‌طور مطلق برای ۴۲ ماه نمادین حکومت خواهد کرد.

و دیدم یکی از سرهایش گویی زخمی مرگبار برداشته بود؛ و زخم مرگبارش شفا یافت؛ و تمام جهان شگفت‌زده در پی آن وحش رفتند. و ازدها را که به وحش قدرت بخشیده بود پرستیدند؛ و وحش را نیز پرستیدند و می‌گفتند: چه کسی مانند آن وحش است؟ چه کسی قادر است با او جنگ کند؟ و دهانی به او داده شد که سخنان بزرگ و کفرگویی‌ها می‌گفت؛ و به او قدرت داده شد که چهل و دو ماه دوام آورد. مکاشفه ۳: ۱۳-۵.

آیه ۲۷ می‌گوید «هر دو»ی این پادشاهان:

و دل‌های این دو پادشاه بر آن است که شرارت کنند، و بر سر یک میز دروغ خواهند گفت؛ اما کامیاب نخواهد شد، زیرا هنوز پایان در وقت مقرر خواهد بود. دانیال ۱۱: ۲۷.

دو پادشاه آیه بیست‌وهفت همان پادشاهان دو آیه پیشین‌اند که پس از آن در نبرد آکتیوم جنگیدند.

و او نیرو و دلاوری خود را با لشکری بزرگ بر ضد پادشاه جنوب برخواید انگیزت؛ و پادشاه جنوب نیز با لشکری بسیار عظیم و نیرومند برای جنگ برانگیخته خواهد شد؛ اما ایستادگی نخواهد کرد، زیرا بر ضد او نیرنگ‌ها خواهند اندیشید. آری، آنان که از سهم خوراک او می‌خورند، او را نابود خواهند کرد، و لشکرش درهم خواهد شکست، و بسیاری کشته بر زمین خواهند افتاد. دانیال ۱۱: ۲۵، ۲۶.

از این رو، آیه بیست‌وهفتم ناسازگاری‌ای پدید می‌آورد که باید پیش از ادامه آن را درک کنیم. در آیه بیست‌وچهارم، «زمان» نماینده دوره‌ای ۳۶۰ ساله است که از نبرد آکتیوم آغاز می‌شود و در موعد مقرر در سال ۳۳۰ پایان می‌یابد.

پادشاه جنوب در آن نبرد، کلئوپاترا بود که با مارک آنتونی در اتحادی بود. اکتاویوس پادشاه شمال بود که هر دوی ایشان را شکست می‌داد. در زمان معین (۳۱ ق.م.) آن دو پادشاه که پیش‌تر بر سر یک سفره نشسته و به یکدیگر دروغ گفته بودند، در نبرد آکتیوم با یکدیگر روبه‌رو می‌شدند.

دو پادشاه بر سر میز با تاریخ نبرد پانیوم (آیات ۱۳ تا ۱۵) هم‌خوانی دارند، جایی که اتحادی میان آنتیوخوس کبیر و فیلیپ مقدونی وجود داشت. آن اتحاد تاریخی با اتحاد نمادینی که در نام پانیوم در زمان مسیح—قیصریه فیلیپی—نمایانده شده، متناظر است. این اتحاد همچنین در آیه چهل بازنمایی می‌شود، زمانی که اتحاد جماهیر شوروی در سال ۱۹۸۹ از میان رفت، به‌واسطه اتحادی میان ریگان و پاپ ژان پل دوم. آن دو پادشاه پیش از ۳۱ پیش از میلاد به یکدیگر دروغ می‌گویند، که با قانون یکشنبه در ایالات متحده هم‌خوان است، و بنابراین دروغ‌های آنان پیش از آیه شانزدهم رخ می‌دهد، در طول تاریخی که توسط آیات سیزده تا پانزده نمایش یافته است، که در نبرد پانیوم تحقق یافت، هفده سال پس از نبرد رافیا، و صد و سی‌وهفت سال پیش از آن که پومپئوس در تحقق آیه شانزدهم اورشلیم را فتح کند.

در آیه بیست‌وهشت، اکتاویوس، فاتح هر دو، یعنی کلتوپاترا (پادشاه جنوب) و مارک آنتونی، «با دولت بسیار به زمین خود مراجعت خواهد نمود؛ و دل او بر ضد عهد مقدس خواهد بود؛ و اعمال عظیم خواهد کرد، و به زمین خویش بازخواهد گشت.» اوریا ه اسمیت این دو پیروزی را نبرد آکتیوم در سال 31 ق.م. و ویرانی اورشلیم در سال 70 م. معرفی می‌کند. بنابراین، آیه بیست‌وهشت تاریخی را معرفی می‌کند که از نبرد آکتیوم، که آغاز 360 سال است، و ویرانی اورشلیم در سال 70 م. شروع می‌شود.

آنگاه او با ثروت فراوان به سرزمین خود بازخواهد گشت؛ و دلش بر ضد عهد مقدس خواهد بود؛ کارهای بزرگی به عمل خواهد آورد و به سرزمین خود بازخواهد گشت. دانیال ۱۱:۲۸.

آخرین عبارت آیه بیست‌وچهارم (حتی برای مدتی) به بعد، نمایانگر خطی تاریخی است که در سال ۳۱ پیش از میلاد آغاز شد و در آخرین عبارت آیه سی‌ویکم (آن مکروهی را که ویرانی می‌آورد برپا خواهد کرد) که در سال ۵۳۸ تحقق یافت، به پایان می‌رسد. این خط با نبرد آکتیوم آغاز می‌شود که آغاز حکمرانی مطلق روم بت‌پرست به مدت سیصد و شصت سال را رقم می‌زند. این خط در سال ۵۳۸ پایان می‌یابد، با آغاز حکمرانی مطلق روم پاپی به مدت هزار و دویست و شصت سال. در متن آیات و تاریخی که آن آیات را تحقق بخشید، وقت مقرر در سال ۳۳۰ نشان‌دهنده تقسیم در تاریخ روم بت‌پرست به‌عنوان چهارمین پادشاهی در نبوت کتاب مقدس است. پس از دوره نخست حکمرانی مطلق سیصد و شصت ساله، به دنبال آن، دویست و هشت سال فروپاشی امپراتوری رخ می‌دهد، پیش از آن‌که نهاد پاپی در آیه سی‌ویکم، در سال ۵۳۸، بر تخت بنشیند. در توالی آن هشت آیه، تنها آیه بیست‌وهفتم به تحقق تاریخی‌ای اشاره می‌کند که پیش از نبرد آکتیوم در سال ۳۱ پیش از میلاد رخ داد.

آیه بیست‌وهفت ملاقاتی میان دو پادشاه را پیش از «زمان مقرر» مشخص می‌کند و آیه بیست‌ونه یک «زمان مقرر» را مشخص می‌کند. «زمان مقرر» آیه بیست‌وهفت آغاز دوره سیصد و شصت ساله است و «زمان مقرر» آیه بیست‌ونه پایان دوره سیصد و شصت ساله است. آغاز و پایان نمایانگر یک «زمان مقرر» هستند.

قدرت‌گیری روم بت‌پرست از زمانی آغاز شد که سومین مانع جغرافیایی را فتح کرد، همان‌گونه که در دانیال ۸:۹ نشان داده شده است.

و از یکی از آنها شاخی کوچک بیرون آمد که به‌غایت بزرگ شد، به سوی جنوب، و به سوی شرق، و به سوی سرزمین دلپسند. دانیال ۸:۹.

اقتدار یافتن در نبرد آکتیوم آغاز شد و متعاقب آن، مطیع شدن پادشاه جنوب (مصر) در آیه نهم فصل هشتم آمده است.

پایان حکومت روم بت‌پرست به‌عنوان چهارمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس در سال ۵۳۸ فرا رسید، زمانی که روم پاپی بر سومین مانع جغرافیایی خود چیره شد. تمام دوره پانصد و شصت‌وهشت ساله از نبرد آکتیوم تا سال ۵۳۸ با فتح سومین مانع به‌دست روم بت‌پرست و تبدیل شدن آن به چهارمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس آغاز می‌شود و با فتح سومین مانع جغرافیایی به‌دست روم پاپی پایان می‌یابد.

به‌عنوان چهارمین پادشاهی در پیشگویی‌های کتاب مقدس، تاریخ مورد اشاره دو دوره را مشخص می‌کند: نخست زمانی که روم خود را برمی‌افزارد و پس از آن دوره‌ای که سقوط روم را توصیف می‌کند. آغاز نخستین دوره برتری همچنین آغاز تمام دوره‌ای است که روم بت‌پرست به‌عنوان چهارمین پادشاهی پیشگویی‌های کتاب مقدس حکومت کرد. نخستین دوره برتری روم با زمانی مقرر آغاز می‌شود و با زمانی مقرر پایان می‌یابد، و آغازش نیز با پیوستن پادشاهی‌های شمال و جنوب همراه

است. این دوره با تقسیم به یک پادشاهی شرقی و یک پادشاهی غربی پایان می‌یابد. آغاز و پایان همراه با زمان مقرر، و نیز خود آغاز و پایان، نمایانگر چهار بخش پادشاهی اسکندر هستند.

دو وقت مقرر آیات بیست‌وهفت و بیست‌ونهم نمایانگر دو نشانه راه آغاز و پایان اند که دوره‌ای را توصیف می‌کنند که در آن روم به طور مطلق حکومت می‌کند. در هنگام قانون یکشنبه در ایالات متحده، در تحقق آیهٔ چهل‌ویک و آیهٔ شانزده دانیال یازده، دوره‌ای که طی آن روم مدرن برای چهل‌ودو ماه نمادین به طور مطلق حکومت می‌کند آغاز می‌شود. نخستین وقت مقرر آیهٔ بیست‌وهفت همان قانون یکشنبه در ایالات متحده است و وقت مقرر دوم زمانی را نمایندگی می‌کند که آخرین کشور روی زمین از الگوی ایالات متحده پیروی کرده و آخرین قانون یکشنبه را به اجرا می‌گذارد و بدین وسیله نشان‌دهندهٔ اجرای جهانی سبت بت‌پرستانه است.

آن دو نشانهٔ نبوی عبارت‌اند از قانون یکشنبه در ایالات متحده تا رسیدن به اجرای جهانی قانون یکشنبه، و آن دو قانون یکشنبه همان دو وقت معین در آیات بیست‌وهفت و بیست‌ونهم‌اند. نخستین وقت معین آیهٔ بیست‌وهفت نیز نمونه‌اش قانون یکشنبه کنستانتین در سال ۳۲۱ است، و قانون یکشنبه پاپی در شورای اورلئان در سال ۵۳۸ نمایانگر قانون یکشنبه جهانی است.

در بافت آیات سیزده تا پانزده، نبرد پانیوم بخشی از تاریخی است که بر قانون یکشنبه آیهٔ شانزده مقدم است. در همان تاریخ، دیدار آن دو پادشاه که به یکدیگر دروغ می‌گویند تحقق می‌یابد. آیات سیزده تا پانزده بخشی از تاریخی هستند که در آیات ده تا شانزده بازنمایی شده است. این آیات چهارمین جنگ سوریه‌ای را در آیهٔ ده، نبرد رافیا را در آیهٔ یازده، و پیامدهای آن نبرد را در آیهٔ دوازده مشخص می‌کنند. آیات سیزده تا پانزده تاریخ سال ۲۰۰ ق.م. را بازنمایی می‌کنند؛ زمانی که نبرد پانیوم تحقق یافت و هنگامی که روم بت‌پرست، که به‌عنوان غارتگران قوم تو نمایانده شده است، وارد روایت نبوی می‌شود.

دانیال فصل یازده، آیهٔ چهل، فروپاشی اتحاد شوروی در سال ۱۹۸۹ را مشخص می‌کند و آیهٔ شانزده قانون یکشنبه در ایالات متحده را معرفی می‌کند. دیدار میان دو پادشاه که پیش از وقت مقرر به یکدیگر دروغ می‌گویند—که همان نبرد آکتیوم بود—در چهارچوب تاریخ آیهٔ چهل روی می‌دهد؛ تاریخی که پس از زمان پایان در سال ۱۹۸۹ می‌آید و در قانون یکشنبه در ایالات متحده به پایان می‌رسد. آیهٔ بیست‌وهفت یک نشانهٔ راه در تاریخ پنهن آیهٔ چهل است که پس از ۱۹۸۹ رخ می‌دهد، اما پیش از قانون یکشنبه. «دیدار» آیهٔ بیست‌وهفت نشانهٔ راهی است پیش از قدرت‌گیری روم در زمان قانون یکشنبه. چندین نشانهٔ راه وجود دارد که به قدرت‌گیری پاپی در سال ۵۳۸ منتهی می‌شود و این نشانه‌های راه نیز پیش از وقت مقرر رخ می‌دهند. یکی از آن نشانه‌های راه نبوی، فرمان یوستینیان در سال ۵۳۳ است که ارجاع آیهٔ سی به «همدستی با کسانی که عهد را ترک می‌کنند» را تحقق بخشید.

نشانه‌های دیگر که در تاریخ روم بت‌پرست به زمان مقرر منتهی می‌شوند عبارت‌اند از سال 330، زمانی که روم بت‌پرست سرنگون شد و هم‌زمان «کرسی» را به قدرت پاپی واگذار کرد. در سال 496، کلوویس «قدرت» خود را به پاپیت داد. در تحقق دانیال فصل هفتم، روم بت‌پرست «سه شاخ» را برای پاپیت برچید، که آخرین آن برکناری اوستروگوت‌ها از شهر روم در سال 538 بود. در 508، دین بت‌پرستی به عنوان دین قانونی قلمرو کنار گذاشته شد و با کاتولیسیسم جایگزین گردید. 538 نماد قانون یکشنبه آیهٔ چهل‌ویک است و 496 نمایانگر 1989 است، زمانی که ریگان همچون کلوویس قدرت خود را به پاپ روم تقدیم کرد. سال 330 قانون یکشنبه را مشخص می‌کند، زیرا در آنجاست که پاپیت به کرسی اقتدار بازمی‌گردد.

این نشان می‌دهد که هم ۵۳۸ و هم ۳۳۰ نمایانگر زمان معین‌اند، یعنی آیات شانزده و چهل‌ویک. ۴۹۶ نشان می‌دهد که در سال ۱۹۸۹، آیهٔ ده و آیهٔ چهل دانیال ۱۱ و اشعیا ۸:۸ تحقق یافت. ۵۰۸ زمانی را

مشخص می‌کند که در آن دین قلمرو به نفع کاتولیسیسم کنار گذاشته می‌شود. با آغاز از کلویس در ۴۹۶ تا ۵۰۸، برچیدن و جایگزینی تدریجی دین قانونی قلمرو به تصویر کشیده شد. در تاریخی که از ۳۳۰ آغاز می‌شود، افول تدریجی روم غربی به وسیله چهار شیپور نخست نمایانده می‌شود و بدین سان نابودی تدریجی‌ای را مشخص می‌کند که در ایالات متحده با قانون یکشنبه آغاز می‌شود.

سقوط تدریجی روم بت‌پرست پس از قانون یکشنبه کنستانتین در سال ۳۲۱، سقوط ایالات متحده را به‌عنوان ششمین پادشاهی نبوت‌های کتاب مقدس، هنگامی که به قانون یکشنبه می‌رسد، نشان می‌دهد. سپس چهار داوری شیپور بر ایالات متحده نازل می‌گردد، چنان‌که خواهر وایت تصریح کرده است، آنگاه که می‌گوید: «ارتداد ملی در پی خود ویرانی ملی را خواهد آورد.» حزقیال نیز بر مجازاتی چهارگانه شهادت می‌دهد.

و کلام خداوند بار دیگر به من رسید و گفت: ای پسر انسان، چون زمینی با تعدی سنگین بر من گناه ورزد، آنگاه دست خود را بر آن دراز خواهم کرد و عصای نان آن را خواهم شکست، و قحطی بر آن خواهم فرستاد، و انسان و حیوان را از آن منقطع خواهم ساخت. اگرچه این سه مرد، نوح و دانیال و ایوب، در آن باشند، تنها جان خود را به سبب پارسایی خویش خواهند رهانید، می‌گوید خداوند یهوه. اگر وحوش مهلک را از میان آن زمین بگذرانم و آن را تباه کنند تا ویران شود، به‌گونه‌ای که به سبب وحوش هیچ‌کس نتواند از آن عبور کند، اگرچه این سه مرد در آن باشند، به حیات خودم، می‌گوید خداوند یهوه، نه پسران و نه دختران را خواهند رهانید؛ فقط خود ایشان رهایی خواهند یافت، اما آن زمین ویران خواهد شد. یا اگر شمشیری بر آن زمین بیاورم و بگویم: ای شمشیر، از آن زمین بگذر، تا انسان و حیوان را از آن منقطع سازم، اگرچه این سه مرد در آن باشند، به حیات خودم، می‌گوید خداوند یهوه، نه پسران و نه دختران را خواهند رهانید، بلکه تنها خود ایشان رهایی خواهند یافت. یا اگر طاعون را به آن زمین بفرستم و خشم خود را در خون بر آن فرو ریزم تا انسان و حیوان را از آن منقطع سازم، اگرچه نوح و دانیال و ایوب در آن باشند، به حیات خودم، می‌گوید خداوند یهوه، نه پسر و نه دختر را خواهند رهانید؛ بلکه تنها جان خود را به سبب پارسایی خویش خواهند رهانید. زیرا خداوند یهوه چنین می‌گوید: چه رسد به وقتی که چهار داوری سخت خود را بر اورشلیم بفرستم، یعنی شمشیر و قحطی و وحوش مهلک و طاعون، تا انسان و حیوان را از آن منقطع سازم؟ با این همه، اینک در آن بازماندگانی باقی خواهند ماند که بیرون آورده خواهند شد، هم پسران و هم دختران؛ اینک ایشان نزد شما خواهند آمد و شما راه و کردارشان را خواهید دید؛ و از بابت آن شری که من بر اورشلیم آورده‌ام، بلکه از بابت همه آنچه بر آن آورده‌ام، تسلی خواهید یافت. و چون راه‌ها و کردارهای ایشان را ببینید، ایشان شما را تسلی خواهند داد؛ و خواهید دانست که هرآنچه در آن کرده‌ام، بی‌سبب نکرده‌ام، می‌گوید خداوند یهوه.

حزقیال ۱۴:۱۳-۲۳

این مباحث را در مقاله بعدی ادامه خواهیم داد.